

POSTANOWIENIE

3 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Ewa Stefańska

na posiedzeniu niejawnym 3 grudnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.D.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o ustalenie i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J.D.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 7 kwietnia 2025 r., I ACa 1589/22,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych, z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia powodowi do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

(M.T.)

UZASADNIENIE

Powód J.D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 7 kwietnia 2025 r., w sprawie o sygn. akt. I ACa 1589/22, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej powód powołał się na okoliczność, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Głównym

zarzutem skargi było niedopuszczenie przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego.

W odpowiedzi na skargę, pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za celu zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący potrzebę rozpatrzenia jego skargi wiąże z wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Jak już wyjaśniono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane

w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności występuje wtedy, gdy bez wątplenia miały miejsce uchybienia, na które powołuje się skarżący i jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Skarżący musi więc wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie (zob. postanowienie SN z 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08), a wydane orzeczenie na skutek tego naruszenia jest oczywiście błędne. Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza stanowiska o oczywistej zasadności skargi powoda. W niniejszej sprawie zarzuty skargi sprowadzały się w istocie do polemiki z ustaleniami faktycznymi przyjętymi przez sąd odwoławczy oraz oceny momentu, w którym

poszkodowany – przy zachowaniu obiektywnej należytej staranności - mógł ustalić osobę odpowiedzialną. Skarżący nie wykazał, w jakim zakresie Sąd drugiej instancji miałby dopuścić się uchybienia. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby przyjęcie początku biegu terminu przedawnienia było oczywiście wadliwe.

Główny zarzut skargi dotyczył odmowy przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z urzędu. Zdaniem powoda, Sądy powinny dokonać samodzielnej oceny czy szkoda jest wynikiem przestępstwa i w tym celu winny dopuścić dowód z opinii biegłego. W konsekwencji- zdaniem powoda- oczywiste jest naruszenie przez Sąd Apelacyjny w Krakowie przepisu art. 278 k.p.c. przez oddalenie wniosku dowodowego powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, pomimo iż tego wymagał stan sprawy, a to dostrzeżona kwestia możliwości skorzystania przez powoda z dłuższego okresu przedawnienia i uwzględnienia jego roszczenia.

W niniejszej sprawie powód był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wobec czego nie zachodziła potrzeba, aby sąd działał za niego z urzędu. Powód i jego pełnomocnik mieli świadomość, że pozwany podniósł zarzut przedawnienia, a mimo to nie podjęli żadnych działań, aby udowodnić, że zdarzenie stanowiło przestępstwo, co mogłoby mieć znaczenie dla biegu przedawnienia. Sądy obu instancji ustaliły, że materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, że do zdarzenia wywołującego szkodę doszło w warunkach przestępstwa, a zatem brak było podstaw do zastosowania w sprawie dwudziestoletniego terminu przedawnienia. Do analogicznych wniosków doszły sądy w sprawie I ACa 2188/23, na którą to powód się powołuje w niniejszej skardze kasacyjnej.

W niniejszej sprawie zgromadzony materiał dowodowy - w tym dokumentacja medyczna - wskazywał, że uszkodzenia pojazdu były niewielkie, a obrażenia powoda nie naruszały czynności ciała powyżej 7 dni. Powód sam potwierdził, że uraz nie miał poważnych następstw. Nie było więc podstaw, aby sąd dopuszczał dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny z urzędu.

Skarżący powołał się również na ustalenia poczynione w innej sprawie (sygn. akt. I ACa 2188/23), jednak orzeczenia zapadają indywidualnie, a sąd nie jest związany ocenami dokonanymi w innym postępowaniu - nawet z udziałem tych

samych stron. W niniejszej sprawie sąd dysponował opinią instytutu, którą uznał za rzetelną i kompletną. Nie było więc podstaw do powoływania kolejnego biegłego, ponieważ istniejąca opinia była logiczna, spójna i wystarczająca do ustalenia stanu faktycznego.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało także wyjaśnione, że okoliczność, iż zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, wcale nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Wskazaną możliwość należy traktować jako obowiązek podjęcia wymienionej czynności wówczas, gdy konieczne jest ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a ocena wydanej opinii prowadzi do wniosku, że jest nieprzekonująca, zawiera braki, stwierdzenia budzące wątpliwości lub sprzeczności. Okoliczność, że opinia biegłego nie ma treści odpowiadających stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych jeżeli w przekonaniu sądu opinia wyznaczonego biegłego jest na tyle kategoryczna i przekonująca, że wystarczająco wyjaśnia zagadnienia wymagające wiadomości specjalnych (zob. m.in. wyroki SN z: 14 lipca 2017 r., II CSK 655/16; 10 stycznia 2017 r., III UK 41/16; 13 stycznia 2016 r., V CSK 262/15; 14 listopada 2013 r., IV CSK 135/13; 10 października 2012 r., I UK 210/12; 30 maja 2007 r., IV CSK 41/07; 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807, 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, oraz postanowienia SN z 24 listopada 2016 r., III CSK 35/16 i z 7 listopada 2010 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4, poz. 64).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(M.T.)

[SOP]